

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

3. ČERVENCE 2005

Z obsahu:

Bůh je naděje svého lidu
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
15. června 2005
- strana 2 -

Papež a jednota Evropy
Jan Pavel II.: vždy pravý
Panevropan
- strana 4 -

**Odmítnutí křesťanství
bylo poučné**
Jiří Karas, poslanec PČR
- strana 6 -

Tajemství matky
Hedvika Ziębová
- strana 8 -

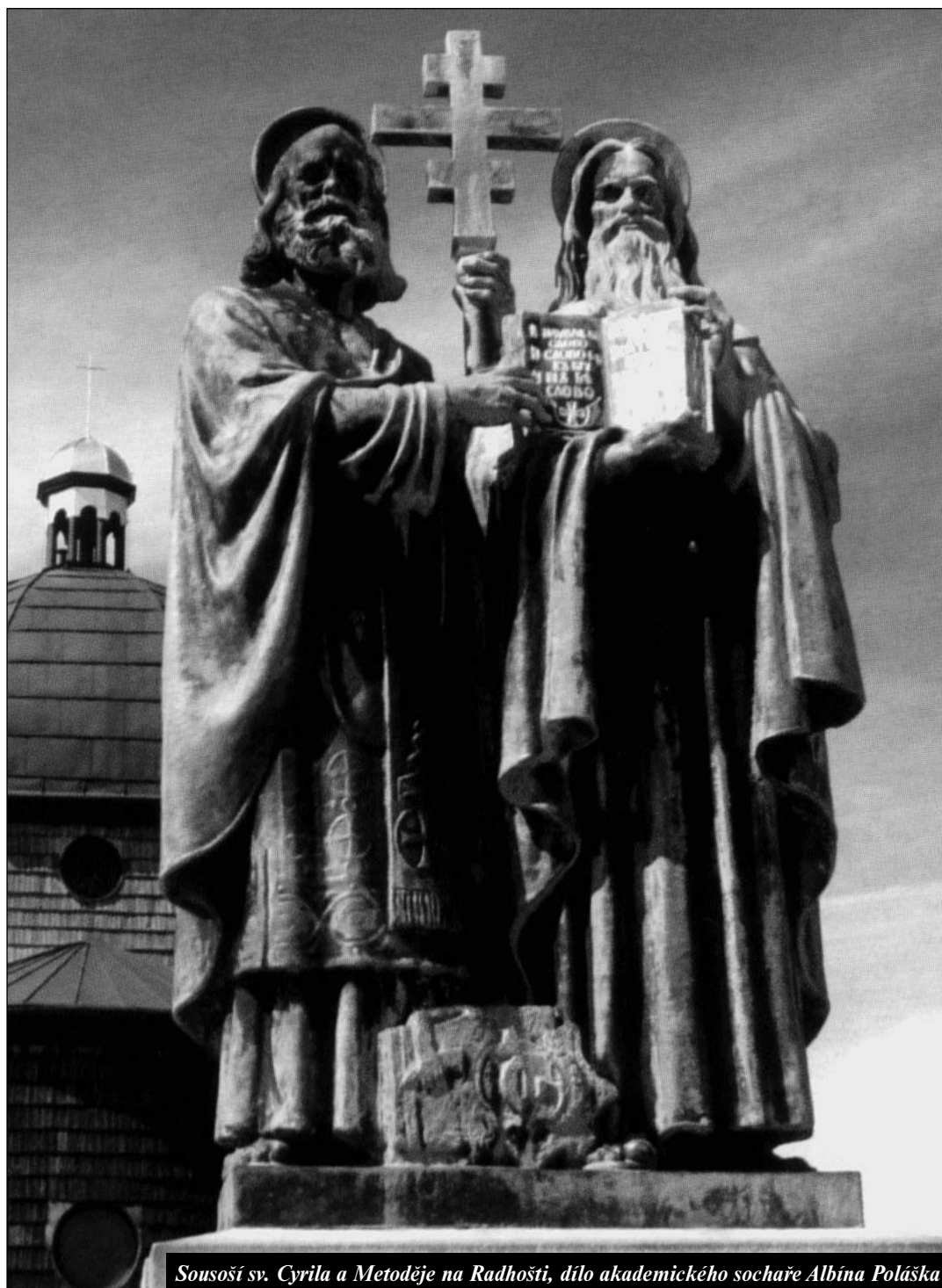
Dopisy matky Pánu Bohu
Grażyna Kraśniewska
- strana 9 -

**Posvátná nezastupitelná
instituce (dokončení)**
Z promluvy papeže
Benedikta XVI.
na římském
diecézním sympoziu
věnovaném rodině
- strana 10 -

**Patronka dětí a svatého
přijímání**
Blahoslavená Imelda
Lambertini (1320-1333)
- strana 11 -

Počátky Církve (12)
Mario Galizzi
- strana 13 -

**Výzvy fatimského
poselství (16)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Sousoší sv. Cyrila a Metoděje na Radhošti, dílo akademického sochaře Albína Poláška

Bůh je naděje svého lidu

Ježíš velmi zřetelně zdůrazňuje v evangeliu, že oko je výrazným symbolem hlubokého „já“, je zrcadlem duše (srov. Mt 6,22–33). A stejně tak žalm 122, který byl nyní přednesen, je celý uzavřen do křížících se pohledů: věřící pozvedá své oči k Hospodinu a očekává Boží reakci, aby z ní přijal gesto lásky, dobrotivý pohled. Také my pozvedáme trochu oči a očekáváme od Pána projev laskavosti.

Toužebné očekávání

V Žaltáři se nezdírká mluví o pohledu Nejvyššího, který *shlíží na smrtelníky, aby viděl, zda je někdo rozumný a vyhledává Boha* (Ž 13,2). Žalmista, jak jsme slyšeli, se uchyluje k obrazu služebníka nebo otrokyně, kteří se upírají ke svému pánu v očekávání osvobozujícího rozhodnutí.

I když tato scéna se váže na antický svět a jeho sociální struktury, myšlenka je jasná a významná: onen obraz, převzatý ze starověkého orientálního světa, chce vyzvednout náklonnost chudáka, naději utlačeného a přípra-

venost spravedlivého ve srovnání s Hospodinem.

Prosebník očekává, že božské ruce se pohnou, aby jednaly podle spravedlnosti a zničily zlo. V Žaltáři často pozvedá prosebník k Hospodinu své oko plné naděje: *Stále upírám své oči na Hospodina, vždyť on mé nohy vysvobodí z léčky* (Ž 24,15), zatímco *mé oči se stravují v očekávání mého Boha* (Ž 68,4).

Společná prosba

Žalm 122 je naléhavá prosba, ve které se hlas věřícího spojuje s celým společenstvím: žalm totiž přechází z první osoby jednotného čísla – *zvedám své oči k onomu množnému naše oči a smiluje se nad námi* (srov. v.1–3). Je tu vyjádřena naděje, že Hospodinovy ruce se otevrou, aby vylily dary spravedlnosti a svobody. Spravedlivý očekává, že Boží pohled se obrátí s veškerou svou něžností a dobrotou, jak to čteme v prastarém kněžském požehnání v knize Numeri: *Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář, ať je ti milostiv. Ať Hospodin obrátí*

ti k tobě svou tvář a obdarí tě pokojem (Num 6,25–26).

Jak důležitý je laskavý Boží pohled, ukazuje se v druhé části žalmu v návaznosti na závěrečnou část, kde se zdůrazňuje důvěryplné očekávání, *dokud se Hospodin nad námi nesmiluje* (v. 2).

Nesnesitelná situace ponižovaných

Věřící potřebují Boží zásah, protože se nacházejí v tíživé situaci pohrdání a posměchu ze strany všemocného národa. Obraz, který žalmista používá, je obraz

presycení: *Presycena je naše duše výsměchem boháčů, pohanou pyšných* (v. 3–4).

Proti tradičnímu biblickému nasycení pokrmem a léty, které je pokládáno za znamení Božího požehnání, stojí tu nesnesitelná přesycenost způsobená vyčerpávající tíží pokořování. A my víme, jak je dnes tolik národů, tolik jedinců doslova zavaleno posměchem, přesyceno posměchem radujících se, pohrdáním zpupných. Modleme se za ně a pomáhejme těmto našim pokořeným bratřím.

Z toho důvodu spravedliví svěřili svou záležitost Hospodinu a on nezůstane lhotejný k prosícím očím, nebude přehlížet naše prosby, nezklame naši naději.

V Ježíši je spása

Nakonec dejme prostor hlasu sv. Ambrože, velkého milánského arcibiskupa, který v duchu žalmisty opěvuje poeticky Boží dílo, kterého se nám dostává v Ježíši Spasiteli: „Kristus je pro nás všechno. Chceš-li zahojit ránu, on je lékař; jsi-li vyprahlý z horečky, je studnice; jsi-li utlačen nepravostí, je spravedlnost, potřebuješ-li pomoc, je síla, bojíš-li se smrti, je život; toužíš-li po nebi, je cesta; prcháš-li před temnotami, je světlo; hledáš-li pokrm, je strava“ (*La virginit*, 99, SAEMO, XIV/2, Milán-Řím 1989, s. 81).

Bollettino Vaticano 15. 6. 2005
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Není tomu tak dávno, co v šestině světa a nejen v ní platilo za oficiální doktrínu, že náboženství je opium lidstva. Tím mělo být řečeno, že jako škodlivá droga zavádí člověka do pomyslné skutečnosti pryč od životní reality a budovatelské práce. Po mnoha desetiletích tohoto budování a soustavného boje proti Bohu ztratilo sice náboženství mnoho vyznavačů, ale jejich životní realita zbavená tohoto opia se tím nijak nevylepší. Vážným problémem se stala právě nyní velice rozšířená závislost na „opiátech“ nejrůznějšího druhu.

Zvídaví vědci, kteří se snaží přijít na kloub všemu, co je kolem nás i v nás, posvítili si docela objektivně i na náboženství

a ke svému úžasu zjistili překvapující skutečnosti. Nejen že se neprojevuje škodlivě, jak se zastánci „vědeckého světového názoru domnívali“, ale působí dokonce velmi blahodárně nejen na duševní, ale i na tělesné zdraví. Urychluje uzdravení po srdeční operaci a dokonce i postup tak záluďné choroby, jakou je ona Alzheimerova, dokáže náboženský život výrazně zbrzdít a ztlumit. To je pro opravdu věřícího jistě dobrá zpráva. Stojí tedy za zamyšlení, co bude rozumnější, zda proti této nemoci stáří vyrukovat zabíjením lidských zárodků a eutanazií, nebo dát přednost životu podle náboženství, které dobře ví, proč eutanazii zakazuje.

Vlastně by nás toto zjištění vědců o pozitivním vlivu náboženského života nemělo příliš překvapit. Do celostního konceptu člověka a jeho základních potřeb patří totiž zcela nezastupitelně také jeho potřeba náboženství, které není nějakou fakultativní nadstavbou, ale tvoří normální a vlastně vzhledem k nejvlastnějšímu cíli člověka podstatnou součást jeho lidské přirozenosti, tak podstatnou, že bez ní nemůže plně prosperovat. Tak jako kdysi slepci v experimentálním domě bez oken začali nakonec fyzicky chřadnout pro nedostatek slunečního světla, protože ono je pro člověka mnohem více než jen světlo pro zrak, tak i člověk bez Boha nakonec nevyhnutelně tak

Pokračování na str. 7

Chvála pokory

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Učte se ode mne

Dnes chce s tebou Pán mluvit o nejdůležitější podmínce vstupu do jeho království. Ve vstupní modlitbě dnešní liturgie jsi slyšel ve zkratce celé dějiny spásy: *Bůh ponížením svého Syna pozvedl padlý svět. Zaznívá tu jedno slovo, které neslyšíš rád. Cítíš v ponížení něco jako křivdu. Ale z další souvislosti vyplývá, že právě toto ponížení vedlo k pozvednutí. Abys překonal svou nechut k ponížení, nabízí ti Pán svůj vlastní příklad. Pros tedy Duch Svatého, abys z dnešního setkání s Pánem odcházel se svatou radostí z pravého a spásného poznání.*

Krátký úryvek dnešního třetího čtení vyžaduje, aby ses vrátil nejdříve k tomu, co se stalo bezprostředně předtím. Je to velice vážná záležitost. Poznáváš tu jednu věc, na kterou i dobrotivý a nanejvýš milosrdný Pán reaguje s nesmlouvavou přísností, a to je zatvrzelost ve zlém. Právě ty galilejské obce, kde se Ježíš tolik zdržuje, koná tu své zázraky a odkud si dokonce povolal své přední učedníky, nereagují na to nejpodstatnější: odmítají upřímné obrácení. Uvaž, jak je to pro jeho nejdobrotivější srdce sklíčující, když musí vyslovit neúprosné odsuzující *Běda!* Ptáš se, jak se může slučovat milosrdenství s takovou přísností? Ježíšovo rozhořčení vyplývá právě z té smutné skutečnosti, že ti to zatvrzelí lidé **odmítají jeho milosrdenství**. Sebevědomá pýcha se domnívá, že obrácení nepotřebuje. V domýšlivé závratí se jim zdá, že rostou až k nebi, a Pán jim zatím předpovídá: *Až do pekla klesnete!* Pros Pána, aby tato slova nikdy neplatila tobě.

Právě v tom je prokletí pýchy, že je zdrojem tragického sebeklam. Čím více se zhlíží sama v sobě, tím více je hluchá k napomenutí a varování. Ve své domnělé *moudrosti a rozumnosti* je si příliš jistá sama sebou, než aby věnovala pozornost prorockým znamením, která jsou výzvou ke změně smýšlení. Ježíšova hrozba neplatí jen prastarým galilejským obcím. Neztratila ani dnes pranic na své aktuálnosti. Neovládl i tebe sklon pod dojmem lidské *moudrosti a rozumnosti* přehlížet anebo dokonce otevřeně odmítat mimořádné a zázračné projevy Boží přítomnosti a milosti, které jsou naléhavou výzvou Božího milosrdenství k radikálnímu obrácení a upřímnému pokání?

Možná se ti zdá, že k tomu máš *moudré a rozumné* důvody, ale nikdo není moud-

řejší, než věčná Moudrost. Jeho Srdce, které před malou chvílí tak horlilo proti zpyčlým rozumářům, má obdivuhodné zalíbení právě v těch, kteří smýšlejí opačně. Z pokorných a prostých má tak velikou radost, že za ně jako za veliký dar veřejně děkuje svému nebeskému Otci. On totiž dává své pravé poznání nikoliv *rozumným a moudrým*, protože oni by jeho dar zneužili a pokládali za plod své vlastní moudrosti a rozumnosti. Proto má Otec takové zalíbení v *maličkých*. *Ano, tak se mu zalíbilo*. Právě u nich nachází nejlepší pochopení, protože jsou vnímaví k jeho hlasu, oceňují a přijímají jeho čas a znamení a poznávají v nich jeho moudrá vnučnutí a napomenutí. A to jsou právě ony duše zralé k tomu, aby také Pán jim dával poznat svého Otce. Netoužíš patřit raději k těm maličkým, za které Ježíš Otcí tak vroucně děkuje?

Nastala právě nejhodnější chvíle, aby se velkému Lékaři předložil stav své duše. Neztrácej důvěru. On sám nejlépe ví, že stát se *maličkým* je pro tebe obtížné. Umí zhodnotit *břemeno, se kterým se lopotíš*. Ale on je také jediný, u koho můžeš najít opravdovou pomoc a *odpočinutí*.

Tolik obávané *jho pokory* neponeseš sám. *Odpočinutím* a ulehčením je sám Boží Syn. Nabízí ti svou vlastní cestu. Sám na sobě vyzkoušel, co to znamená - stát se *maličkým*. Nese to *břemeno* před tebou a s tebou. Pokud půjdeš s ním tak radostně, ochotně a poslušně jako on, nebude tě tížit ani nesnesitelně tlačit.

Pros Ježíše, aby tě naučil překonávat strach z pokory a prostoty. To není něco, co křiví, deformuje a ušlapává člověka, jak se domnívají *moudří a rozumní* tohoto světa. Naopak. To, co nejvíce deformuje, je právě pýcha, která zavádí do světa neupřímnosti a klamu a nikdy nedopřává odpočinutí. Jen opravdová pokora a prostota ti představuje pravdu a skutečnost. V takovém stavu můžeš pak prožívat radost z důvěry a bezpečnou svobodu, protože se tak ocitáš v Otcově náruči, která *netlačí ani netíží*. Boží Syn tu mluví ze své věčné osobní zkušenosti: Bůh se může stát člověkem jen cestou pokory. Zatímco se jeho pokora snižuje k tobě, tebe pokora pozvedá k němu. Pokora je jediná základna, na které se může opravdu setkávat člověk a Bůh. *Kdo nemá Kristova Ducha, není jeho*. Z toho vidíš, že dosáhnout pravé velikosti znamená stát se *maličkým*. Teprve až začneš okoušet spolu s Ježíšem jeho *jho*, poznáš, jak sladké je jeho břemeno, neboť bude v tobě plně přebývat Boží Duch.

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 9,9-10

Toto praví Hospodin:

„Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.

Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk.

Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky (Eufratu) až do končin země.“

2. čtení – Řím 8,9.11-13

Bratři! Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho.

A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záludnosti těla, budete žít.

Evangelium – Mt 11,25-30

Ježíš se ujal slova a řekl:

„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo.

Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.

Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé *jho* a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé *jho* netlačí a mé břemeno netíží.“

Uvědom si živě, že máš všechny důvody *jasat jako síónská dcera, neboť k tobě přichází tvůj král a je pokorný a spravedlivý*; přemáhá svou pokorou násilí a zpupnost, aby mohl *ohlašovat pokoj*. Připoj se k Žalmistovi a zpívej vděčně: *Milosrdný a milostivý je Pán, shovívavý a plný lásky. Podpírá všechny, kdo klesají. Budu tě oslavovat, můj Bože, králi, budu velebit tvé jméno po všechny věky.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 144

Papež a jednotu Evropy

Jan Pavel II.: vždy pravý Panevropan

Politikové všech stran a teologové všech vyznání oslavovali zesnulého papeže a zdůrazňovali jeho roli při překonání komunismu. To se stalo zčásti již o rok dříve, když mu čáský výbor Ceny Karla Velikého udělil toto vyznamenání za překonání rozdělení Evropy. Toto vyzname-

byl přítomen na Jaltě při konferenci o dělení Evropy. Byl stále pravým Panevropanem a již v roce 1979 v Hnězdně u hrobu sv. Vojtěcha zdůraznil potřebu jednoty Evropy. R. 1985 připomněl Jan Pavel II. ve svém listu *Slavorum Apostoli* k 1100. výročí smrti sv. Metoděje dílo evangeliza-

Profesor Walter Eversheim, mluvčí výboru pro udělení ceny (uprostřed), a Jürgen Linden, primátor města Čáčky (vlevo), předali 24. března 2004 ve Vatikánu papeži Janu Pavlu II. cenu Karla Velikého za jeho zásluhy o překonání rozdělení Evropy.

nání mu bylo předáno v březnu 2004 v Římě. Tím byl konečně oceněn význam Jana Pavla II. pro jednotu Evropy. Když před 25 lety v roce 1980 jmenoval polský papež slovanské apoštoly Cyrila a Metoděje patrony Evropy, měl již tehdy na zřeteli jednotu Evropy a překonání rozdělení tohoto kontinentu. Viděl to však již v souvislosti s novou evangelizací Evropy. To však tehdy střední a západní Evropa nebrala na vědomí. Jestliže tehdy dosah rozhodnutí Jana Pavla prohlásit slovanské apoštoly za patrony Evropy ještě nedošel uznání, muselo se tak stát o deset let později, především v důsledku politického zvratu v roce 1989, když bylo neočekávaně ukončeno nepřírozené rozdělení Německa.

Významná role, jakou v tomto rozhodujícím obratu sehrál polský papež, nemůže být dostatečně oceněna. Polák Jan Pavel II. na rozdíl od politiků ne-

ce obou bratrů ze Soluně, od jejichž charismatu očekával, že „ponese v naší epoše nové plody v nové plnosti“.

Nová misijní země od Atlantiku až k Uralu

Cyryl a Metoděj byli pro papeže jako dva spojující prstýny, duchovní mosty mezi Východem a Západem, které představovaly rozhodující přínos pro formaci Evropy, „a to nejen pokud jde o náboženskou a křesťanskou společnost, nýbrž také pro její společenskou a kulturní jednotu“. Na jiném místě hovoří Jan Pavel II. o obou křesťanských základních postojích na Východě a Západě jako o dvou polovinách plci, jimiž Evropa dýchá. Při své první návštěvě v tehdejší Československé republice po převratu poukázal v dubnu na Velehradě na plný význam těchto světců. Jako v odpovědi na zvrát ve východní Evropě vyhlásil tehdy papež

konání zvláštního biskupského synodu pro Evropu, který se konal od 28. listopadu do 13. prosince a jehož tématem byla nová evangelizace Evropy, která představuje pro biskupy území od Atlantiku až k Uralu jako nové misijní území. Tak jak se v roce 1979 zabývalo shromáždění amerického episkopátu evangelizací jejich kontinentu v přítomnosti i v budoucnosti, tak na konci roku 1991 předložili evropští biskupové svoji koncepci. Pod titulem „Abychom byli svědky Krista, který nás osvobodil“ zdůraznilo toto zvláštní shromáždění v závěrečném dokumentu přítomnou historickou hodinu za rozhodující pro křesťanskou víru v Evropě a poukázalo na cesty nové evangelizace.

Kdo jsou spolupatroni Evropy Cyril a Metoděj?

A přece pro mnohé Evropany zůstali tyto spolupatroni a Otcové křesťanské Pan – Evropy, které papež stále staví před oči, neznámými světci. To je politováníhodné, zvláště pokud jde o Německo, kam byly vystěhovány po druhé světové válce miliony lidí, pro které byli Cyril a Metoděj známými světci. Z modlitebních knih svých prarodičů z olomoucké arcidiecéze znali mešní píseň ke cti těchto zem-

ských patronů a putovali spolu s Čechy a Poláky na Velehrad a na Hostýn.

Kdo jsou tyto světci? Cyril zvaný Filozof se jmenoval původně Konstantin. Narodil se roku 826 a stal se knězem. Jeho o deset let starší bratr Metoděj byl nejdříve císařským úředníkem a pak se stal mnichem. Poté, co z císařova podnětu působili mezi Chazary, vyslal je císař v roce 863 na prosbu moravského knížete do Velkomoravské říše, kde vytvořili slovanskou abecedu a začali úspěšně misijně působit. Protože došlo ke konfliktu s franskými a bavorskými biskupy a kněžími kvůli slovanské bohoslužbě, odebrali se oba do Říma, aby si dali papežem potvrdit svou misijní metodu i liturgickou řeč. V Římě se stal Konstantin mnichem a přijal jméno Cyril. Zemřel zde v roce 869. Metoděj byl vysvěcen na biskupa a vrátil se na Moravu. Bavorští biskupové ho však pronásledovali a dali ho dokonce uvěznit. Byl vysvobozen na papežův zásah a působil na Moravě až do své smrti roku 885. Jeho žáci však byli vyhnáni a odešli k jižním Slovanům, aby pokračovali v Metodějově díle. Metodějovo dílo však i přesto žilo dále na Moravě i v Čechách. Klášter Sázava benediktinského mnicha Prokopa slavil slovanskou liturgii ještě

8. dubna 2005 přijely do Říma na pohřeb Jana Pavla II. téměř čtyři miliony poutníků a okolo 200 státníků. Množství přítomných je výmluvné a ukazuje na význam Jana Pavla II., který svým životem – jako otec všech lidí – spojoval národy a měl zásadní vliv na sjednocení Evropy.

v 11. století. Císař Karel IV. založil v Emauzích slovanský klášter, který pokračoval v této tradici. Na 12. německém katolickém sjezdu v Praze r. 1860 mohl Čech Václav Stule oznámit založení Ligy pro podporu jednoty křesťanů. Unionistické kongresy na Velehradě byly milníky na cestě ekumenického hnutí.

Křesťanství formovalo duši Evropy

Ale ještě takřka 25 let po prohlášení za patrony Evropy zůstávají tito světcí na Západě neznámi. Důvodem je skutečnost, že si v rámci evropského sjednocování jen málo připouštíme myšlenku o pravých duchovních základech Evropy. Mnoho evropských politiků vidí jen euro, společnou euro-láhev, evropské kvóty mléka, ale nikoliv to, co dělá Evropu Evropou.

I pro předchůdce Jana Pavla II. bylo křesťanství tou podstatnou silou, která spoluutvářela Evropu a její kulturu, a podle slov Pia XII. tvořilo v nehlubším smyslu duši jejích národů. K dějinám tohoto kontinentu a jeho rozvoje patří misijní dílo velkých světců - Benedikta, Kolumbána, Ansgara, Vojtěcha a Gunthera. Tito misionáři vtiskli Evropě nadlouho její tvář mnohem výrazněji než velcí vládci, dobyvatelé a vojevůdci. Na Cyrila a Metoděje se přitom zapomíná.

Akropol, Kapitol a Golgota

První německý prezident poválečného Německa Theodor Heuss řekl o Evropě, že je jako sloupůradí na třech pahorcích: Akropoli, Kapitolu a Golgotě. Má tedy řeckou, římskou a na Ježíši Kristu spočívající základnu, přičemž ta poslední obě další integruje. Bohužel kvůli odcizení mezi Východem a Západem po velkém církevním rozkolu 1054 došlo k chybnému vývoji celé kulturní epochy v Evropě, když ono houževnaté a často opakované kulturní vědomí a také dějinný obraz několika

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE!

V těchto dnech kolem svátku sv. Cyrila a Metoděje se tato prosba ozývá častěji. Vzpomínám si, jak moje maminka doma při práci často zpívala celou tuto píseň během celého roku a všechny sloky znala nazpaměť. A my děti jsme se přidávaly k ní. Tehdy se běžně v domácnostech zpívaly náboženské písně snad ve všech rodinách. Bůh slyšel a vyslyšel - bylo to vidět na životě v našich rodinách. Dnes se nezpívá, nemodlí - nebo se modlí málo - a je to také vidět na životě národa. Kdy se konečně probudíme? Vy, naši čtenáři, probouzejte svou modlitbou, svými růženci a písněmi víru národa! Ale všichni, všichni - a dávejte to jako štafetu dál!

Velehrad náš, ten rozkvétá vždy znova / a žádná moc už nám jej nerozboří, / pokud náš národ v hloubi srdce chová / důvěru k Matce, která divy tvoří. / Maria za nás prosit nepřestane: / Dědictví otců zachovej nám, Pane!...

I když se pyšná nevěra kol rozmáhá / a peklo seje koukol nových zmatků, / nebudem dbáti odvěkého vraha, / nedáme sobě bráti věčných statků! / Víře vždy věrni budou Moravané: / Dědictví otců zachovej nám, Pane!

-jv-

generací a dokonce i sebepojetí římské církve se opřelo o jiné tři sloupy, o antiku, křesťanství a germánství, které nesou Evropu, případně tvoří kořeny, ze kterých Evropa vyrostla. Východ Evropy v obou těchto obrazech přichází zkrátka, ať už jde o slovanský Východ anebo zvláště východní křesťanství, které ve vý-

chodní Evropě podporuje spíše Slovanstvo než Řecko.

Ambivalentní dědictví Karla Velkého

Když Pavel VI. prohlásil sv. Benedikta za patrona Evropy, vycházel z toho, že Evropa byla připravena ke svému zrodu po zániku staré Západořímské

říše a po skončení stěhování národů. Karel Veliký byl již od svých současníků nazýván „úctyhodná okrasa Evropy“ a „Pater Europae“. Ovšem jeho říše, tato mladá Evropa, byla menší než první EHS, Evropa šesti zakladatelů dnešního evropského společenství, protože tehdy nespada-la pod Karla Velikého ani jižní Itálie, která byla pod byzantskou nadvládou, ale patřily k ní dnešní Švýcarsko, pohraniční marky Rakouska a severní Španělsko. K tomu je třeba vzít v úvahu, že v Konstantinopoli dále žila myšlenka staré Římské říše, a to vedlo k dualismu Řím-Byzance. Polský historik Oskar Halecki dospívá dokonce k závěru, že zřízení říše Karla Velikého nebylo krokem k integraci velké křesťanské Evropy, nýbrž ještě více obnovilo a posílilo trvajícím dualismus Východ - Západ. K tomu přistupuje okolnost, že nesporně velká vláda Karla Velikého neměla pokračování a po smrti císaře došlo k úpadku a rozpadu, dokud Ota I. svou korunovaci v roce 962 nenavázal na Karla Velikého. Přitom již nedošlo k obnově Karlovy říše, ale to, co se stalo jeho dědictvím, je území východních Franků, tedy dnešního Německa.

Křesťanská víra integruje Východ

A právě do doby rozpadu říše Karla Velikého v 9. století spadá mise apoštolů Cyrila a Metoděje. Oblastí jejich působení je Morava a Panonie, stará území stěhování národů. Svým heslem „Modli se a pracuj“, podle kterého svatý Benedikt zakládal kláštery s povinností usadit se na jednom místě, uklidnil nepokoj stěhování. Od roku 863 Cyril a Metoděj, spolupatroni Evropy, hlásali evangelium v oblastech, které nepatřily Římské říši ani říši Karla Velikého. Vlastní integrace Evropy nevzešla z říšské myšlenky ani z příslušnosti k impériu (ať už byzantskému nebo franko-římskému), nýbrž z mise a christianizace, skrze které

řínská kultura vstoupila nejdříve do Velkomoravské říše a pak do ostatních slovanských národů i neslovanských Uher.

S křesťanstvím převzaly mladé národy, které se rozvíjely mimo impérium, i dědictví antiky a došlo zde k tomu, k čemu do-

šlo dříve misijním působením Bonifáce v Německu a Ansgara na severu. Dějiny Evropy po jejím vzniku byly poznamenány mocenskými boji a násilím, vítězstvími a porážkami, které trvaly až do středověku a novověku a měly pokračování i ve válce v r. 1870–1871 a v obou

světových válkách ve 20. století a v nepřátelství mezi národy.

Tak jako rozdělení východní a západní církve v roce 1054 vedl i rozkol reformace k dalšímu rozdělení. I když ne všechny rozkoly měly vždy evropský rozměr jako za Luthera v roce 1517, přesto vedly náboženské konflikty k nepřátelství a rozdělení. Smutným vyvrcholením byla jistě třicetiletá válka, kdy Evropou křižovaly armády od Švédska až po Španělsko.

Pramen evropského humanismu

Přesto Evropě zůstává společný základ: křesťanství. Ne náhodou velcí duchové před 200 lety v době srovnatelné s naší po všech zmatcích a zbloudilém vývoji Francouzské revoluce se pokoušeli odvrátit svůj pohled od osvícenství, racionalismu a materialismu a orientovat se podle základních hodnot středověké Evropy. Básník Novalis, který se vlastně jmenoval Karl von Hardenberg a jako ředitel dolů v Sasku patřil mezi přírodovědce, napsal tehdy spis s názvem: „Křesťanství nebo Ev-

ropa“. Nemyslel tím nějaký protiklad, nýbrž plnou identitu. Pro Novalise byla Evropa svým původem křesťanská a buď to bude křesťanská, nebo přestane existovat. Křesťanství přivedilo onen mohutný integrační proces, který vtiskl Evropě humanistickou tvářnost. Projevuje se v pojmech, jako je lidská důstojnost, nedotknutelnost lidské osoby, svoboda, spravedlnost, solidarita, společenství a osobní odpovědnost. Tyto hodnoty nám z Byzance přinesli Cyril a Metoděj.

Jsou to základy, které na celé desetiletí zasypala bolševická nadvláda nad Východem a které byly pak znovu oživeny. Byl to v naší době slovanský papež, který měl tuto Evropu jako svou vizi. Pozdě, ale nikoliv zcela pozdě to loni ocenili politikové, když mu udělili cenu Karla Velikého. Bohužel nerespektovali jeho zájem, aby evropská ústava přijala také zmínku o Bohu a zdůraznila křesťanské kořeny Evropy.

*Z Kirche heute 5/2005
přeložil -lš-*

Odmítnutí křesťanství bylo poučné

Nezdar euroústavy ve dvou zakladatelských zemích Evropské unie byl symbolický, ale může být i podnětný. Potvrdilo se, že široké lidové vrstvy nesouhlasí ani s duchem ústavní smlouvy, ani s okleštváním národních zájmů, ani s arogancí vládnoucích špiček. Ústavě nepomohlo ani prohlášení francouzského prezidenta Chiraca, který ji v televizi označil za „dceru Francouzské revoluce“. Jako by právě srovnání s krvavým masakrem, který postihl i tisíce křesťanů, předznamenalo její spontánní odmítnutí. „Měl tu drzost nám říkat, co si máme myslet, a francouzský lid mu dal pořádný políček,“ komentoval to jeden z mladých odpůrců ústavy.

I když se příčiny francouzského a nizozemského NE v mnohém liší, společným jmenovatelem nepochybně byl i podvědomý protest proti vyloučení křesťanství z preambule ústavy. Nebyl to tedy jen politiky prezentovaný „strach z polského instalatéra“, ale i protikřesťanský duch ústavy, který u velkých skupin Francouzů – zemědělců, dělníků, státních zaměstnanců a mladých voličů do 25 let – hrál velkou roli. Také na nesouhlasu Nizozemců se výrazně podílel odpor proti složitému a nesrozumitelnému textu ústavy

i proti ztrátě národní suverenity - tedy proti ohrožení hodnot demokracie, které Evropě a světu dalo právě křesťanství.

Kdybychom podrobněji analyzovali všechny příčiny neúspěchu euroústavy v obou zemích, došli bychom pravděpodobně k závěru, že šlo o kolizi v průsečíku velmi rozdílných zájmů, z nichž ani jedna ústava uspokojivě nevyřešila. A ani nemohla vyřešit, protože záměrně ignorovala podstatu evropské integrace, která vznikla a v počátcích také probíhala na křesťanských základech. Zamítnutý text ústavy nerespektoval principy, které do tohoto procesu vnesli křesťanští politici poválečné Francie a Německa. Byl naopak výrazem neúcty ke křesťanským kořenům Evropy a výrazem protikřesťanských postojů části evropských politických elit.

Protože ústava může vstoupit v platnost, jen když ji schválí všech 25 členských států, je její dvojnásobně odmítnutý text nyní zcela neživý. A záleží na pochopení vyjednávačů o novém textu, zda vyjdou z historické skutečnosti a dají ústavě její přirozený křesťanský základ, nebo jej budou chtít znovu zamlčet a sami tak odsoudí ústavu k dalšímu krachu.

Jiří Karas, poslanec PČR

V OBSE O PROTİKŘEŠŤANSKÉ NETOLERANCI

Na konferenci o antisemitismu a dalších formách netolerance, kterou pořádala Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) ve dnech 8. – 9. června ve španělské Cordobě, se mluvilo i o diskriminaci křesťanů. Vedoucí vatikánské delegace, toledský arcibiskup Antonio Canizares, řekl: „Delegace Svatého stolce chce podtrhnout, že na územích, kde působí tato organizace, je znepokojivým jevem netolerance a diskriminace proti křesťanům a příslušníkům dalších náboženství. A proti té je třeba bojovat stejně, jako proti antisemitismu a diskriminaci muslimů.“

Denverský arcibiskup Charles Chaput, delegát USA, hovořil podobně. „Je nebezpečným trendem, který dnes převládá ve státech OBSE, že veřejné projevy náboženské víry jsou často zesměšňovány jako fundamentalismus,“ řekl. „Řada médií v zemích OBSE připouští veřejné útoky proti křesťanské identitě, věřícím křesťanům a jejich víře,“ dodal a jako příklad uvedl TV pořad „Jak uvařit kříž“ nebo vysílání tajně nahraných zpovědí. Vyjádřil také naději, že státy OBSE „učiní vše, aby potřely všechny formy náboženské netolerance – včetně neúcty k vlastním křesťanským kořenům Evropy“. Arcibiskup řekl, že protikřesťanská zaujatost poškozuje reputaci Evropy: „Evropa dala celému světu základy demokracie. Její dnešní protináboženský a často protikřesťanský duch toto svědectví podřívá.“

Life Site News – Res Claritatis

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

či onak strádá. Náboženství se sice týká vztahu k absolutní a vzhledem k nám nadpřirozené bytosti, která člověka nekonečně přesahuje, ale v tom právě spočívá velikost a důstojnost člověka a jeho odlišnost od ostatních pozemských tvorů, že osobní vztah k této nekonečné bytosti patří k jeho lidské přirozenosti. Bůh tvoří nezbytnou součást jeho komplexního životního prostředí. Náboženství tedy nevzniklo dodatečně jako nějaká záplata na lidskou nevědomost, nýbrž naopak – právě jeho nepřítomnost u člověka je projevem elementární nevědomosti.

Lékaři velice dobře vědí, že zdraví člověka je závislé na způsobu, jakým člověk žije, a mluví v této souvislosti o tzv. civilizačních chorobách. Přesnější by bylo přiznat si otevřeně, že tyto choroby jsou ve skutečnosti choroby z bezbožectví. Žádné fitness programy nemohou změnit nepříznivý vývoj v prostředí, ze kterého byla vyloučena jedna z podstatných složek, a to je společenství člověka s Bohem.

Co neprospívá jednotlivci, není ku prospěchu ani společnosti. Společnost bez Boha nemůže trvale prosperovat už jen proto, že má příliš vysoké provozní náklady. Zbavena „přirozeného pudu sebezáchovy“, jakým je náboženské přesvědčení, musí ke své ochraně vybudovat a udržovat nákladný donucovací aparát, který je navíc sám velmi nespolehlivý. Nestavili dům Hospodin, marně se lopotí ti, kteří ho stavějí. To zakoušejí stále více také stavitelé evropské babylonské věže. Jejich neúspěchy nejsou ještě výslovný Boží trest, ale samozřejmý důsledek bezbožectvého smýšlení a jednání.

Evropě nestačí jen to, že udělá v preambuli ústavy nějakou zmínku o Bohu a připustí oficiálně, že křesťanství má svůj podíl na evropské kultuře. Křesťanství nepotřebuje zmínku o Bohu jako nějaké přiznání svých dějinných zásluh pro sebe. Křesťanství má však za povinnost neúnavně a důrazně upozorňovat, že je v životním zájmu celé společnosti, aby se vrátila ke svému přirozenému základu, kterým je vztah k Bohu, a tento základ také náležitě kodifikovala. Vždyť Západ se v současné době dopracoval k takové kultuře, ke které se už křesťanství ani nemůže hlásit. Co je to za kulturu, která propaguje sebeničení? Prastará všelidská tabu se odbourávají a na jejich místo na-

stupují jiná tabu: mluvit o tom, že lidské chování a tužby mají také své nedotknutelné meze. Aby se lidé nemuseli stydět sami před sebou, že se svou nevázaností degradují pod úroveň němých tváří, vtouká se jim všemi prostředky do hlavy hrdé vědomí, že se jedná o jejich osvobození. Nejvyšší projevem lidského osvobození se stal „svobodný sex“, který je stejně nepřirozený a nesmyslný jako chování člověka, který by začal uplatňovat svou svobodu tím, že bude používat pokrm jen pro dráždění chuťové příjemnosti, ale nikoliv jako prostředek ke svému nasycení. Uvolněný sex nepřinesl svobodu, ale zotročení. Je-li něco skutečným opiem lidstva, pak to není náboženství, ale „svobodný“ sex. Jeho propagátoři si přitom vůbec neuvědomují, že spolu s ním šíří obecnou mentalitu nevázanosti, nezodpovědnosti a sobectví, tedy vlastnosti, které jsou smrtelným nebezpečím pro společnost. Tendenci nerespektovat zákony a závislost člověk snadno a rychle zevšeobecní. Moderní společnost se pyšně a sebevědomě staví naroveň Bohu, ale zapomíná na to, že se k ní lidé zbavení Boha nakonec zachovají stejně jako ona k Bohu. Mravní zákon není lidský výmysl, a proto o něm člověk nemůže ani rozhodovat. Italská veřejnost udělala velice dobře, když dala najevo, že odmítá samotné hlasování o tom, zda se nepřipustná věc může stát nadále přípustnou.

Ale hlavu vzhůru! Pracovat na změně dnešního světa není o nic větší utopie, než jakou byl Ježíšův příkaz: „Učte se ode mne, neboť jsem pokorný, a pak jděte do celého světa a získejte mi všechny za učedníky.“ Ta utopická změna se už jednou v dějinách uskutečnila, ale křesťané ji prohodili. I přes současný masový odpad od Boha zbylo nás však dnes mnohem více než bylo jeho prvních učedníků. Kdo drží zajedno s Bohem, není nikdy v menšině. Platí pro nás nejen výše citovaný Pánův příkaz, ale i ono poslání, které nám dal jeho Otec již na samém počátku: „Jděte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji.“ Je jen otázka, zda nám Bůh dopřeje tolik času, abychom toto poslání naplnili podobně, jak to už učinili jeho věrní dávno před námi, anebo se nad námi smiluje a učiní sám přítrž zhoubnému vývoji a nepřirozenému modlářství.

-red-

Terezie z Lisieux

MOJE TOUHY PŘED SVATOSTÁNKEM

Klíčku malý, s jakou závistí se dívám na tebe. Ty každý den otevíráš dveře temného vězení, které skrývá mého Pána. Ale i já mohu – ó štěstí bez míry – dosáhnout Tebe, Vězni utajený, zničit překážky a prohlédnout záclony jedním jediným úkonem víry!

Stokrát šťastná je **malá lampička,** která tak tiše a spokojeně září v posvátném prostředí u Tvého oltáře. Jak bych chtěla být tím světlem! Ale má duše hoří plamenem, kterým bych chtěla zapálit tisíce duší, aby planuly tak jako pochodně a milovaly svého Ježíše.

Svatý oltářní kameni, i tobě závidím. Na tobě spočívá Hostie svatá, která Boha skrývá jak kdysi Děťátko v betlémském žlabu. Uslyš, Ježíši, mé tiché volání, přijď do mé duše, jež není kamenem, nýbrž dechem Tvé nesmrtelné lásky. Nebudeš mít v ní milejší přibytěk?

Jak na plénkách Betlémské Dítě na **korporálu** leží Hostie svatá. Jak mu nezávidět při pomyslení, že je to sám Ježíš, poklad nejdražší! Proměň mě srdce, Matko Maria, aby se stalo čistým korporálem a mohlo přijmout bílou Hostii, jejíž způsobu skrývá mého Boha.

Jak nezávidět svaté **paténě,** na které božská Svátost spočívá? Já však jsem šťastnější než ona, vždyť pro mě Bůh a člověk přišel na zemi. Nečeká na mou smrt, aby až v nebi mě spojil se Sebou. Již v tomto údolí chystá v mé duši sladkou hostinu, dělá si ze mne živou **monstranci.**

Kalichu, nemám se s tebou zaměnit, Krev Božská z tebe každodenně plyne? Však při mši svaté do mé duše bédně stékají též Krve potoky. Ten svatý oltář, druhá Golgota, na který denně stéká Jeho Krev... Však moje duše je mu mnohem dražší než ze zlata a stříbra nádoby!

Jsi **vinným kmenem,** Ježíši, jak jsi nám sám řekl, a z toho kmene čerpá život svůj Tvá malá ratolest tak hojně, aby Tě obdařila zlatým hroznem vína. Rozdrť je zcela, ať se rozplynou ta zrna, která vábí svojí krásou, pod těžkým lisem zkoušek, utrpení, ať pro Tebe se v čisté víno změní!

Tak jako **zrno pšeničné** se drtí mezi dvěma kameny, tak ať mě semele bol, utrpení, ať ve mně všechno Tobě umírá! Však moji naděje ta smrt nemůže pohřbit, stane se pro mě zdrojem života. Ty potom přijdeš, přijdeš, Pane, Ty mě proměníš a proměníš mě – v Sebe.

Tajemství matky

Naše matka

Díky Bohu mám ty nejkrásnější vzpomínky na svou matku. Hlavně kvůli ní se sjížděli domů členové rodiny o nejrůznějších svátcích. Nejčastěji jsme ji potkávali, jak si propěvuje mariánskou píseň při stěhování nebo šití. V rodinném kruhu se všichni cítili jistí a bezpeční. Sdružovala je láska, často ukrytá... Ať už si toho byli vědomi nebo ne, matka budovala „domácí církev“. Pod jejím moudrým zrakem se řešily rodinné i generační spory: poli-

lidskou hloupostí a neznalostí, i teologickými. Zvláště mladí nekompromisně demaskovali projevy farizejství, dvojí tváře, smířlivost s tím, s čím se nemůžeme smířovat, zaměňování prostředků s cílem.

Dokud matka žila, spory neutilchaly, ale rodily se tvůrčí závěry. S ní bylo možno hovořit o tom, co bolí v rodině, co zklamalo v manželství, co znepokojuje v práci, i o tom, co pohoršuje v Církvi. Vyslechla všechno pozorně, uznale se usmívala. Srdcem vyslechla důvody od kaž-

čení, často komentovala spory slovy: *Děti, to jsou hlouposti, odpusíte si, milujte se...* Známe také své matky, moudré, vnímavé průvodkyně víry ...

Maria

Pod jejím srdcem se svým způsobem utvářelo tajemství vykoupění. Mocí nevýslovného vyvolení přijala neposkvrněným srdcem Boží Slovo a počala je ve svém panenském lůně. Zahrnula mateřskou péčí počátek Církve, porodila jejího Zakladatele. Pod křížem přijala poslední vůli Boží lásky a přijala za své děti všech lidí zrozených skrze Ježíšovu smrt

pro život věčný. Po Ježíšově nanebevstoupení spolu s apoštoly spojila se s prosbami jeho učedníků a očekávala slíbeného Ducha Svátého. Stala se vzorem církve prosící. Dnešní pokolení vyznavačů a milovníků Krista rovněž touží spojit se s ní zvláštním způsobem. Ona je nablízku každému člověku a všem jeho záležitostem. V tom spočívá tajemství Matky. Od zvěstování její srdce mocí Ducha Svátého stále tihne k dílu jejího Syna a objímá s nevyčerpatelnou láskou všechny.

Čím obtížnější jsou otázky, které se týkají nás samých, naší Církve, tím více vyznejme Marii to, co je nehlouběji skryto v našem srdci: *Ty jsi Paměť Církve. Církve se, Maria, od Tebe učí, že být Matkou znamená být živou Pamětí. To znamená - uchovávat ve svém srdci a rozvažovat o záležitostech lidí i národů, o záležitostech bolestných i radostných. (...) Musíme všichni jako Církev „uchovávat ve svém srdci a rozvažovat“, tak jako Matka. Musíme se stále více učit od Tebe, Maria, jak být Církví (Jan Pavel II. 1. 1. 1987). Musíme se učit být Církví, která nás rodí k životu, aby srdce jednoho každého mohlo vyznávat: Moje Církev...*

Poslaniec Serca
Jezusovego 5/2005
Překlad -lš-

tické, majetkové, nezřídka i spory týkající se problémů současné Církve. Různí členové rodiny měli různé zdroje informací. Pro některé bylo nejdůležitější to, co slyšeli v televizi, o čem informovalo rádio... Jiní, více sečetlí, korigovali pojmy, posteskli si nad

děho. Měla přece v srdci vzpomínku na své děti od doby, kdy je nosila ve svém lůně. Varovala před odsuzováním. Proto krátkými a někdy i dosti ostrými výroky provokovala k zamyšlení nad sebou samým. Během těžké nemoci, když se blížilo její rozlou-

čání nad zlem. Takovou Matku potřebovala již rodící se Církev, jak napomínal sv. Pavel: *Když už jsem v tom nařizování: Nemožu vás chválit, že když se scházíte, je to spíše ke škodě než k užítku. Především slyším, a z části tomu věřím, že jsou mezi vámi rozpory.*

Dopisy matky Pánu Bohu

Korespondence matky s Bohem je série dopisů (několik z nich přinášíme), která vznikla v průběhu téměř třinácti let, protože tak je starý můj syn Dominik. Pramenem zamýšlení byl vždy Dominik, můj milovaný syn. Každodenní život matky se stal přípravou a předlohou k úvahám o pravdách víry. Bohužel nebyl Dominik vždy tak miloučký, jako když ložil po čtyřech. Ale vždy to byl milovaný, můj nejmilejší syn. Od něho jsem se učila prostotě víry. Učil mě trpělivosti a pokoře. Když jsem se na něho dívala, objevovala jsem Boží pravdy neobyčejně prostým, takřka dětským způsobem. Ty dopisy věnuji tobě, Dominiku, abys dokázal prohlubovat spolu se mnou lásku k Bohu v každé chvíli života. Milovaný synku, miluj Boha a nejsvětější Matku až k bolesti svého dětského srdce. Stojí to za to!

Dopis 1. Stvořiteli, dokonale Dárce života

Objevila jsem, že moje potřeba psát dopisy může být rovněž cestičkou korespondence s Tebou, Pane. Rozhodla jsem se tedy, že budu psát dopisy Pánu Bohu. Jsem matka maličkého, dosud nenarozeného dítěte. Děkuji za toto darované období, když ve mně tloučou dvě srdce. Je to radostný čas očekávání a také čas mnoha otázek. Jen Ty víš, kolik jich je. A dnešní procházka přinesla neočekávanou odpověď na moje pochybnosti. Kdo to bude? Jaký bude?...

Dostala jsem odpověď, která mi zjednala vnitřní pokoj. To byl Tvůj hlas, Pane: *Je to lhostejné, zda to bude Agáta nebo Dominik, dítě zdravé či nemocné, krásné nebo nehezké. Ono již žije. Takové a žádné jiné, protože to je pro tebe nejlepší. Neptej se už na nic, přeče nic nezměníš. Tvůj pokoj povzbudí maličkého k uvitání na tomto světě. Přeče už ode dávna ho miluješ. Ano, miluji ho. Miluji ho takového, jaký je, a zvu ho k nám.*

Buď veleben, Pane, v klidu mého srdce, který jsi mi dnes daroval. Děkuji Ti, Bože, za ta zřejmá slova.

Dopis 2. O Dominikovi

Ježíši, ty jsi znal mé četné obavy. Věděl jsi, jak velice jsem se bála toho neznámého zážitku, jakým je porod. Věděl jsi také o tom, že navzdory formálnímu *Prosím o šťastné rozuzlení* v každé

dodenní modlitbě jsem o víc prosit nedokázala. Snazší bylo modlit se na úmysl druhých. Neuměla jsem prosit za sebe.

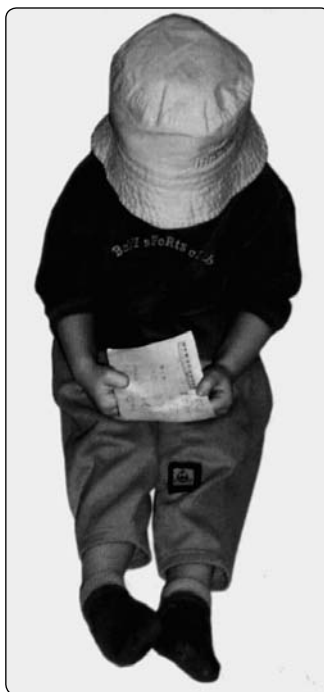
Nyní chci poděkovat za zážrak narození mého syna. Zdravého, krásného, nádherného chlapečka. Toužím Tě prosit také o ochranu a požehnání pro ty, kteří nás během dlouhé doby očekávání podporovali svou modlitbou.

Bože! Poprvé v životě jsem pocítila takovou moc modlitby. Všechny ty zázraky, které se staly, by nebyly možné, kdyby ne Tebe, kdyby nebylo atmosféry modlitby, která mě obklopovala. Šťastný, lehký, krátký porod byl vymodlený pro hysterickou a bázlivou matku, jakou jsem já. Tu noc, kdy jsem byla na porodním sále, můj muž v souladu s dřívějším plánem měl být u mne, ale jako zázrakem byl v Lurdech.

Teď oba s Dominikem čekáme na tátův návrat, aby se dovedl o překvapení. Svěřujeme Ti, Bože, jeho šťastný návrat. Prosíme, pomáhej mu v práci, kterou vykonává pro nás, ale také k Tvé větší slávě. Buď pozdraven, náš Pane.

Dopis 3. Otců náš

S velkým vzrušením toužím se podělit s Tebou o to, že náš táta se vrátil domů. Jsme všichni spolu! Ohromná radost i velké překvapení. *Přeče, jsi říkala, že počkáte. Měli jsme být spolu.* Ano, Agáta měla počkat, ale chlapci přeče často překvapí. Dominik udělal první „mužské“ rozhod-

nutí, že s Boží pomocí se podívá na svět dříve.

Pane! Tys viděl slzy vzrušení, když můj muž vzal poprvé svého prvorozeného na ruce. Byl to obraz, který matce dlouho zůstane před očima. V tom okamžiku mě bleskově napadlo: *On bude dobrým otcem. Musí jím být, jinak by to, co nyní vidím, nemělo žádnou cenu. To nemůžou být jen emoce!*

Buď, Bože, veleben v Dominikovi i v jeho otci. Buď veleben v lásce mateřské, otcovské, rodičovské. Nauč nás pokoře a trpělivosti při plnění našich nových rolí. Buď nám vzorem dokonalé lásky. Dej, abychom chtěli vždy u Tebe hledat potěšení v těžkých chvílích, které nás nesporně čekají. Ať je Dominik článkem, který jednoznačně spojuje náš svazek. Dnes poprvé společně

poklekne u Dominikovy postýlky, abychom Ti za všechno poděkovali a velebili Tě, Pane celým srdcem.

Dopis 4. Host

Náš malý hošík tichounce spí. Jeho klid vlevá pokoj do mého srdce. Jeho pohled a úsměv si dokážou podmanit nejen srdce matky a otce. Dívám se a nemohu se vynadávat: takový sladký drobeček. Stále probouzí nadšení. A náhle stop – červené světlo. To můj muž, něco mi říká. Nerozumím tomu, teprve za chvíli... Dělí se se mnou o moudrost, která pochází ze starého hinduistického přísloví a mluví o tom, že dítě je od samého počátku jen „hostem“. Tak s ním máme jednat. Host, který přichází, zdržuje se, aby v určitou dobu se vydal na další cestu.

Ta myšlenka se mi zprvu příliš nelíbila. Jak to host? Teprve po chvíli jsem pochopila, že tomu tak opravdu je. *Opustí člověk otce i matku* (Mt 19,5). Ten maličký, kterého jsi nám dal na vychování, jednou odejde. Ale ten čas, který máme, je třeba využít co nejplněji. Obětovat všechno, co můžeme, pamatovat přítom, že on jednou půjde svojí cestou. A na tu cestu ho máme připravit. Raduji se z toho, že ta slova dospěla ke mně již teď na počátku mateřství. Budu se snažit, abych na ně pamatovala, i když to nebude lehké.

V tu chvíli náš maličký otevřel očka a za chvíli zapláče: *Mámo, jíst!* Vracím se ke svým sladkým, opravdu příjemným povinnostem.

A na konec ještě... Díky Ti, Pane, za dnešní den. Pomáhej nám ve dni zítřejším i ve dnech dalších. Posílám Ti veliký, ohromný úsměv od Dominika.

Dopis 5. Chlapec

Ježíši, Ty jsi opravdu byl ve svém životě malým rozkošným chlapcem. Je to pravda, o které nepochybujeme. A přeče tak

zřídka nám přichází na mysl. Ani já jsem se nad tím hlouběji nezamýšlela.

Před několika dny se můj muž podíval na rozveseleného Dominika a řekl: *Představ si, že Pán Ježíš byl také takovým děckem.* Byla to myšlenka vyslovená v návalu otcovské bdělosti a byla tak výmluvná.

Ježíši, toto nové odhalení tajemství tvého pozemského života způsobilo, že jsem o tom mnoho přemýšlela. Dívala jsem se na chlapce s dvojí zvědavostí a přemýšlela o tom, jak Tvoje Matka prožívala mateřství, tolik podobné mému. Ona byla matkou, já jsem také matkou. Ty synem jako každé jiné dítě. Jak velice ses nám připodobnil ve své bezmezném lásce k člověku.

Dovol mi, Pane, abych se v Dominikovi nechala unést Je-

žíškem. On Tě velebí svými maličkými ručičkami a dělá „Amen“.

Dopis 6. Kým budeš?

Tak často se na tebe dívám, Dominiku, a kladu si přitom tuto otázku. Známí a rodina žertují: *On bude biskupem. Já prabába vám to říkám.*

Kým bude náš chlapec, Pane? Jen Ty, Ty jediný to víš. Napadla mě myšlenka: Proč lékařem, učitelem...? A možná ševcem, dřevařem...? Není důležité kým, ale jakým bude. Jakým člověkem bude? Jakým bude pro Tebe, Bože, jakým pro lidi, pro nás, pro sebe? Z naší strany je zapotřebí mnoho víry, mnoho starostí, abychom ho zavedli krok za krokem na jedinou správnou dráhu - k Tobě.

Pane náš, Stvořiteli a Učíteli, děkuji Ti za ty krátké myšlenky a úvahy, které se vynořují mezi dudlíkem, lahví a plenkou. To znamená, že každý čas je dobrý k rozmluvě s Tebou. Buď veleben v tajemství života dalšího člověka, mého syna Dominika.

Dopis 7. Být dítěti matkou

Co znamenají ta slova? Opravdu jen mléko, šťávičky a plenky? Roky vytržené z profesionální kariéry, omezení styků, pokles intelektuálního rozvoje? Nic, jen krupička, dudlík, hromádka...? Ne a ještě jednou ne!

Pro mne je to čas veškeré aktivity. Ta fyzická je často na vysokých obrátkách, protože jiná být nemůže. Ani intelektuální rozvoj

nezůstal stát na místě. Sahám po knihách - příručkách, čtu, rozebírám, srovnávám, abych dospěla k vlastním závěrům. A duchovní rozvoj? Díky Dominikovi jsem odkryla, že ve vztahu k Tobě, Pane, jsem ve stádiu dítěte. Někde jsem se po cestě zdržela. Teď dělám spolu se synem malé krůčky, které mě mají přiblížit k Tobě. Dominikův život stal se pro mě základem k řešení tajemství života v duchovním rozměru. To rovněž díky tomu, že jsem „matkou dítěti“, sedám si k psaní dalšího dopisu matky Pánu Bohu. Víím, že ty moje kroky jsou opravdu maličké. Chci věřit, že brzy budeme i s Dominikem dělat velké kroky k Tvé lásce. Přijmi, Pane, moji chuť vyrůstat...

*Z Poslaniec Serca Jezusowego
5/2005 přeložil -ls-*

Posvátná nezastupitelná instituce (dokončení)

Z promluvy papeže Benedikta XVI. na římském diecézním sympoziu věnovaném rodině

Z toho všeho vyplývá evidentní důsledek: rodina a Církev, tedy konkrétně farnosti a jiné formy církevního společenství jsou povolány k nejtěsnější spolupráci na základním úkolu, který je vymezen neoddelitelně jako formace osobnosti a předávání víry.

Víme dobře, že pro autentické výchovné působení nepostačí sdělit správnou teorii nebo doktrínu. Je třeba něčeho mnohem většího a lidského z onoho sousedství, ve kterém denně žijeme a kterému je vlastní láska, a ta nachází svůj nejpřiměřenější prostor právě v rodinném společenství, ale pak také ve farnosti, v hnutí nebo církevním společenství. Všude tam, kde se osoby setkávají a prokazují si bratrskou péči, zvláště pokud jde o děti a mladé lidi, ale i o dospělé, ba i staré lidi, nemocné, o samotné rodiny, protože se v Kristu milují. Velký patron vychovatelů sv. Jan Bosco připomínal svým duchovním synům,

že výchova je věc srdce a že při ní je pánem jen Bůh.

Tím hlavním při výchovném díle, a zvláště při výchově k víře, která je vrcholem formace osobnosti a je jeho horizontu zcela přiměřená, je konkrétní postava svědka: on se stává vztažným bodem, nakolik dokáže předat důvody naděje, která je oporou jeho života (srov. 1 Petr 3,15),

a je osobně proniknut pravdou, kterou předává. Na druhé straně svědek nikdy nepředává sám sebe, nýbrž něco, nebo lépe řečeno Někoho mnohem většího, než je sám, jehož potkal a jehož sdělitelnou dobrotu sám zažil. Tak každý vychovatel a svědek nachází nepřekonatelný vzor v Ježíši Kristu, velkém svědku Otce, který nemluvil nic sám od sebe,

nýbrž mluvil tak, jak se naučil od Otce (srov. Jan 8,28).

To je důvod, proč u základu formace křesťanské osobnosti stojí modlitba, osobní přátelství s Kristem a kontemplace Otcovy tváře skrze něho. A totéž platí evidentně pro veškeré naše misijní úsilí, zvláště pro pastorační rodiny: Rodina v Nazaretě ať je tedy pro naše rodiny a pro naše společenství předmětem ustavičné a důvěryplné modlitby a navíc vzorem života.

Draží bratři a sestry a zvláště vy, draží kněží, znám velkodušnost a nasazení, s jakým sloužíte Pánu a Církvi. Vaše každodenní práce pro formaci víry nových generací v těsném sepětí se svátoctví křesťanské iniciace, stejně jako příprava na manželství a provázení rodin na jejich často nelehké cestě, a zvláště velký úkol výchovy dětí, to je základní cesta pro stále novou obnovu Církve a také pro oživení sociálního přediva našeho milovaného města Říma.

Hrozba relativismu

Pokračujte proto a nedejte se odradit obtížemi, které potkáváte. Výchovný vztah je svou povahou velmi delikátní věc. Týká se totiž svobody toho druhého, který je, jakkoliv sladce, provokován k určitému rozhodnutí. Ani rodiče, ani kněží nebo katechisté, ani jiní vychovatelé nemohou být náhražkou svobody dítěte, chlapce nebo mladého člověka, na kterého se obrací. A především křesťanský projekt je tou nejhlubší výzvou pro svobodu, kterou volá k víře a k obrácení. Obzvláště záladnou překážku výchovné práce dnes představuje relativismus svou masovou přítomností v naší společnosti a kultuře. Tento relativismus neuznává nic definitivního, ponechává poslední míru pouze vlastní zvůli a pod rouškou svobody se stává pro každého vězením, protože odděluje jednoho od druhého a ponechává každého uzavřeného ve vlastním „já“. Uvnitř takového relativistického horizontu není proto možná opravdová výchova: bez světla pravdy je osoba dříve nebo později odsouzena k tomu, aby pochybovala o dobru vlastního života a vztahů, které ho tvoří, o platnosti svého podílu na budování něčeho společného.

Je jasné že se musíme nejen snažit překonat relativismus v naší práci formování osobností, ale jsme také povoláni, abychom se postavili proti jeho destruktivní nadvládě ve společnosti a v kultuře. Proto je velmi důležité, aby vedle slova Církve zde bylo také veřejné svědectví a úsilí křesťanských rodin pro zdůrazňování nedotknutelnosti lidského života od početí až po jeho přirozený konec, jedinečné a nenahraditelné hodnoty rodiny a nutnosti legislativních a administrativních opatření, která podporují rodinu v jejím úkolu plodit a vychovávat děti, tedy úkolu, který je podstatný pro naši společnou budoucnost. Také za tento úkol vám vyslovuji srdečný dík.

Kněžství a zasvěcený život

Poslední poselství, které bych vám chtěl předat, se týká péče o povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Všichni víme, jak je Církev potřebuje! Aby se tato povolání rodila a dospěla k zralosti, aby osoby povolané vždy zachovávaly život hodný jejich povolání, je rozhodující především modlitba, která by neměla chybět v žádné rodině a křesťanském společenství. Ale základní význam má také svědectví života kněží, řeholníků a řeholnic. Rádost, kterou projevují z toho, že je Pán povolal. A stejně podstatný je příklad, který děti přijímají uvnitř vlastních rodin, a přesvědčení těchto rodin, že také pro ně je povolání jejich dětí velký dar od Pána. Volba panictví z lásky k Bohu a k bratřím, která je požadována pro kněžství a pro zasvěcený život, stojí bok po boku zhodnocení křesťanského manželství: jedno i druhé různým a komplementárním způsobem každé po svém zviditelňuje smlouvu mezi Bohem a jeho lidem.

Prosím Pána, aby vám dal odvahu a nadšení, aby naše římská církev, každá její farnost, řeholní společenství, sdružení či hnutí mělo co nejintenzivnější účast na radosti a námaze misijní práce, a tak aby každá rodina a celé křesťanské společenství objevilo Pánovu lásku jako klíč, který otevírá dveře srdcí a umožňuje pravou výchovu ve víře a formaci osobností.

Bollettino Vaticano

Patronka dětí a svatého přijímání

Blahoslavená Imelda Lambertini (1320–1333)

Ježíš skutečně přítomný ve Svátosti oltářní touží vstoupit do srdce dětí, aby v nich trvale přebýval. Patronkou dětí, zvláště prvokomunikantů, je dívenka, která žila ve čtrnáctém století, kdy svaté přijímání dětí nebylo obvyklé, jak je tomu od dob Pia X.

I když od doby jejího života již uplynulo šest století, je stále duchovní společníci všech dětí, které začínají prožívat nejkrásnější setkání s eucharistickým Ježíšem.

Imelda se narodila v Bologni v roce 1320 v rodině hraběte Egana Lambertiniho a byla vychovávána v hluboce náboženské atmosféře. Již jako dítě zatoužila stát se řeholnicí a zasvětit se zcela Bohu v klášteře Val di Pietra. Vzhledem k útlému věku jí to ustavičně vymlouvali. Nakonec jí to bylo povoleno díky přimluvám mnoha vlivných osob, takže mohla vstoupit do kláštera a být hned zařazena nikoliv mezi chovanky, ale přímo mezi novicky. Ihned začala důsledně zachovávat všechna řeholní pravidla a ve své horlivosti předčila dokonce zkušené řeholnice. Plnila všechny povinnosti a s radostí se věnovala chórové a i soukromé modlitbě. Dělal také velké pokroky v duchovním životě a budila tím obdiv u ostatních sester. Zvláště se vyznačovala velkou úctou k Eucharistii, hluboce prožívala mši svatou a nesmírně trpěla tím, že dosud nemůže přistupovat také ke svátému přijímání, protože klášterní kněz jí to nechtěl dovolit.

V den Nanebevstoupení Páně 12. května 1333 při mši svaté, když sestry přistupovaly k svátému přijímání, Imelda se hořce rozplakala a toužila také přijmout

svátostného Pána. Její modlitba byla náhle vyslyšena. Jedna z Hostií se vznesla a zůstala stát nad hlavou Imeldy. Když to sestry zpozorovaly, upozornily kněze.

Ten přistoupil, položil Hostii na patěnu a pak jí podal šťastně Imeldě. Novicka Hostií požila a naplnila ji tak nesmírná radost a blaženost, že to už nemohla unést. Zavřela tedy oči a odezdala své srdce i svůj život milovanému Spasiteli.

Dvanáctiletá novicka byla pochována v klášteře dominikánek ve Val di Pietra u Bologně. Ihned po smrti začala se šířit úcta k této mladičké svätici. Až do roku 1582 byl na jejím hrobě popis její smrti. Když se pak řeholnice stěhovaly na jiné místo, vzaly rakev s ostatky s sebou. Od roku 1799 odpočívá Imelda ve skleněné rakvi v boloňském kostele sv. Zikmunda.

Papež Lev II. potvrdil úctu ke svätici a zařadil ji mezi blahoslavené. Její svátek byl stanoven na 13. května. Její kult přispěl k rozhodnutí Pia X. propagovat co nejčasnější svaté přijímání dětí. V roce 1891 vzniklo v Prouille Bratrstvo dobrého prvního svätého přijímání, které byla přičleněno k dominikánskému řádu a byla potvrzeno papežem Lvem XIII. 21. srpna 1893. Imelda se stala patronkou dětí prvokomunikantů.

Poslanec Serca Jezusovego 5/2005

Terry Schiavo a důsledky

Případ Terry Schiavo, kterou soud odsoudil k smrti hladem a žízní, není ojedinělý případ. Již brzy po něm oznámil Telegraph další jméno – Mae Maguirk. Je to 81letá vdova ze státu Georgia. Deset dní ji byla odírána strava a voda, když byla dopravena do nemocnice po srdečním infarktu. Její srdeční problémy však lékaři označili za vyléčitelné. Vdova nebyla

Když trpí kráva

Pokud však se jedná o zvířata, nemají soudci žádné pochybnosti: zvíře je vždy obětí, kterou je třeba chránit. Sedlák Christian DeNeergaard byl odsouzen k podmíněčnému trestu jednoho roku a 30 dnům práce v pracovní koloně, protože nechal vyladovět krávy.

Fred Purcel si koupil v Texasu pozemek, na kterém chtěl se společníky stavět domky, ale bylo mu to zakázáno, protože na tomto pozemku údajně sídlí malý jeskynní brouček, který by stavbou mohl být rušen. Stížnosti u soudu proti tomuto rozhodnutí byly zatím všechny neúspěšné.

„Jak však chránit bezmocné pacienty, kteří nemohou sami za sebe mluvit, jestliže chceme být opravdu lidskou společností?“ ptá se kardinál William Keeler, předseda výboru na ochranu života v biskupské konferenci USA. A dodává: „Modlíme se, aby náš národ dospěl na základě lidských tragédií k vědomí odpovědnosti, aby chránil bezmocné pacienty a ty nejslabší mezi námi.“

Podle -Zenit-

ani v komatu, ani v bdělém komatu. Ale její vnučka, která byla označena za její mluvčí, uvedla, že Mea Maguirk je „připravena“ odejít v pokoji k Pánu Ježíši. Teprve zásah jiných příbuzných dosáhl toho, že jí byl obnovena umělá výživa.

Článek si všímá dále případu Angličana Leslie Burkeho, který trpí progresivní degenerativní chorobou. Obával se, že v případě zhoršení zdravotního stavu by mu mohla být odeprána umělá výživa. Obrátil se proto v červnu 2004 na soud a dosáhl vítězství. Soud rozhodl, že Směrnice generální lékařské komory odepření procedury prodlužují-

V newyorském metru vystupuje originální evangelizační skupina. Aby vzbudila pozornost lidí, inscenují členové nejdříve obtěžování jedné z cestujících, proti kterému další člen skupiny zasáhne. Dojde ke sporu, při němž spoluhráč pohrozí, že stačí, aby kývl prstem, a protivník se zhroutl. Když k tomu skutečně dojde, zahájí jiní členové přednášku o smrti a věčnosti. Správa metra proti tomu nic nemá, pokud nedojde k narušení provozu.

(afp)

ci život označuje v několika aspektech za protiprávní.

Lékaři se však odvolali k apelačnímu soudu. Prokurátor, který zastupoval ministryni zdravotnictví, zastává názor, že není možno každému pacientovi garantovat procedury prodlužující život, jestliže o to žádá, protože se také může jednat o zbytečné mrhání prostředky. Ministerstvo zdravotnictví odvolání podporuje.

JÁ JSEM (27)

JÁ JSEM TO... (Jan 18,5-8)

Ježíš jde vstříc těm, kteří přicházejí, aby ho zajali, jde vstříc tomu, kdo utíká před bolestí a před každým křížem, aby ho naučil síle ctnosti a lásky, která se nebojí ničeho.

„Já jsem to“ – odpověděl jsem vojákům, kteří mě přišli zajmout v noci utrpení a padli přitom na zem. „Koho hledáte?“ – „Ježíše Nazaretského.“ – „Řekl jsem vám že jsem to já. Hledáte-li tedy mne, nechte tyto, ať odejdou.“⁽¹⁴⁰⁾ Chopte se mě, ale ne mých učedníků. Těch se nedotýkejte. Tak se vyjadřuje láska mého Srdce.

I když za jiných okolností Já jsem ten Ježíš, protože vím, že mě hledáš nikoliv jako žalářník, ale jako syn, který miluje Eucharistii. Hledáš mě jako Pána svého života, abys napravil zapomnětlivost nevděčných a potěšil mé Srdce, zraněné tolika zločiny.

Pojď ke mně, jsem to Já, který se k tobě blížím, abych žádal o tvoji lásku, tvoji něžnost, tvůj cit, tvé slzy, tvé smysly, tvé myšlenky, tvé bolesti a čisté srdce, kam bych mohl složit svou hlavu.

Já jsem ten, který tě miluje do té míry, že se stává tvým každodenním pokrmem a sdílí s tebou přímo svou podstatu.

Já jsem ten, který tě miloval a obětoval se pro tebe⁽¹⁴¹⁾, protože opravdová láska neodměřuje utrpení, neklade podmínky, nýbrž vydává se s nadšením jako oběť za milovaného.

Já jsem ten, který zemřel přibitý na kříži, abych tě získal pro nebe; abych odčinil tvé hříchy, stal jsem se otrokem, chlebem, červem a ne člověkem⁽¹⁴²⁾.

Já jsem Slovo, které se stalo tělem, abych ti dokázal svou lásku, abych tě dojal v hloubi duše, abych uslyšel z tvých rtů: „Miluji Tě!“

Moje nekonečná láska k tobě došla až k takovému šílenství.

Přijď a ukaž mi svou vděčnost, vyprávěj mi o svých aspiracích, o svých tužbách, o svých na-

dějích, o svém trápení a o všem, co tě souží.

Chci tě potěšit. Pojďte ke mně všichni.⁽¹⁴³⁾

DÍKŮVZDÁNÍ

Ježíši, Ty ses vydal svým věznilům, aby Tě spoutali, a jak jsem Ti já zaplatil za Tvou krev a Tvůj život?

Pane, neskrývej přede mnou svou tvář.⁽¹⁴⁴⁾

Miluji Tě a řeknu Ti s Petrem: Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný.⁽¹⁴⁵⁾ Ale co mohu udělat bez Tebe, můj Bože, který jsi stále připraven odpouštět a milovat mě až k utrpení ze mne?

Chci žít vedle Tvého eucharistického Srdce.

Královnou nebes, Matko bolestná, která jsi byla přítomná ve chvílích pokoření, potup a smrti Tvého Ježíše, pošeptej mu do ucha, že ho velice miluji.

MÝŠLENKY PRO ŽIVOT

V ctnosti a lásce nikdy nemůžeme dosáhnout konce. V míře, v jaké roste láska k Bohu a k bratřím, množí se sebeodevzdání a oběť.

PŘEDSEVZETÍ

Duchu Svatý, budu učenlivý k Tobě a Ty mě nauč, jak mám milovat Ježíše až do konce.

■ Pane, dnes Ti obětují mnoho sebezáporů za Svatého otce a kardinály.

■ Duchu Svatý, dej, ať v rodinách vládne pravá láska a ať se osvědčují v oběti.

⁽¹⁴⁰⁾ Jan 18,7-8;

⁽¹⁴¹⁾ srov. Gal 2,20;

⁽¹⁴²⁾ Ž 22,7;

⁽¹⁴³⁾ Mt 11,28;

⁽¹⁴⁴⁾ Ž 143,7;

⁽¹⁴⁵⁾ Lk 5,8

Počátky Církve (12)

Rozdělené auditorium

Když odešli ze synagogy, mnoho bohobojných lidí a židů následovalo Pavla a Barnabáše a pokračovali s nimi v debatě snad po celý týden. A apoštolové je *pozvuzovali, aby setrvali v Boží milosti*. Ale museli udělat i něco více, protože další sobotu přišlo do synagogy velmi mnoho občanů, aby naslouchali Pavlovi. A židé, když viděli ten úspěch, byli plni *žárlivosti*. Tito židé pochopili, že Pavlovo hlásání anuluje primát Zákona a hebrejských tradic, zvláště kultovních nařízení a obřizky. Odtud jejich odpor, který vyústil až do rouhavých řečí, takže Pavel pochopil, že s nimi není žádná řeč. *Vám se mělo nejprve hlásat Boží slovo. Ale protože ho odmítáte a tak sami sebe odsuzujete ke ztrátě věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země* (Iz 49,6).

Těmito slovy oznámil Pavel rozchod se synagogou, zatímco pohané, kteří to uslyšeli, *radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé krajině*.

Reakce židů byla velice tvrdá: poštváli zbožné ženy z vyšších vrstev a vyvolali pronásledování proti Pavlovi a Barnabášovi a vyhnaní je z města. *Odešli tedy a byli plni radosti a Ducha Svatého*.

Ikónium

V Ikóniu se stalo totéž, co v Antiochii. Ale je tu něco nového. Když začali kázat v synagoze, mluvili s takovým úspěchem, že „velký počet židů i pohanů uvěřil“. Zůstali tam dosti dlouho a Pán potvrzoval jejich slova divy a zázraky. Ale mnozí je odmítali a podněcovali pohany proti věřícím. Toto nepřátelství znemožnilo, aby zde nadále hlásali Slovo s potřebnou svobodou a neohrožeností. Odešli proto do Listry a Derbe. Lukáš na

tomto místě poprvé nazývá Pavla a Barnabáše **apoštoly**, tedy označením, které dosud bylo vyhrazeno Dvanácti.

Listra (14,8-20)

Je to město zcela pohanské. Můžeme zde slyšet katechezi určenou výlučně pohanům a jsme svědky prvního střetu s modloslužbou. Když Pavel mluvil, uviděl před sebou nemocného, který nemohl chodit, a postřehl, že tento člověk má víru, aby byl uzdraven. Proto řekl silným hlasem: *Postav se zpříma na nohy!* A chromý skutečně vyskočil a začal chodit. Pohané, kteří byli v zajetí modloslužby, začali křičet: *Bohové sestoupili mezi nás!* a mysleli si, že Barnabáš a Pavel jsou Zeus a Hermes. Chtěli jim dokonce přinést pohanskou oběť. Pavel a Barnabáš si v rozhořčení roztrhli šat a zvolali: *Co to děláte? My jsme lidé jako vy. My vám jen hlásáme radostnou zvěst, že se máte odvrátit od těchto modelů k živému Bohu*.

Modloslužba je pro hlasatele evangelia nicotností. Ti, které představují modly, neexistují: *Živý Bůh učinil nebe a zemi, moře i vše, co je v nich. Dává vám z nebe déšť a úrodné časy, jídla dosyta a plno radosti srdce*.

Tato slova představují průpravu k vlastní evangelizaci. Hlasatel vychází z přírody, která se stává „biblí pro pohany“. V polyteistickém prostředí nebylo vhodné začít ihned hovořit o Ježíši Kristu. Bylo v první řadě důležité vyzvat je, aby uvěřili v jednoho Boha.

Tak dav utišili. Ale mezitím přišli někteří židé z Ikónia a začali popouzet lid proti apoštolům, takže začali Pavla dokonce kamenovat, a zdálo se už, že je mrtvý. Vynesli ho tedy ven za město. Ale je tu jedna překvapující věta: *Když ho učedníci obklopili, vstal a šel zase do města*. To znamená, že zde došlo i k evangelizaci a vzniklo zde malé společenství pokřtěných, o kterém se Lukáš přímo nezmínil.

Další den však Pavel s Barnabášem odešli do Derbe.

Derbe (14,21-28)

Lukáš se omezuje na konstatování, že zde hlásali radostnou zvěst a získali mnoho učedníků. Pak se vydali na zpáteční cestu a v každém městě, kde už hlásali evangelium, se zdrželi s křesťany, pozvuzovali je k vytrvalosti a k trpělivosti. A především dávali novým církevním společenstvím organizaci. Po předchozí modlitbě a postu vkládali ruce na starší a odevzdali je Pánu,

v kterého uvěřili. Nakonec sestoupili do pobřežní Atálie, nastoupili na loď a odpluli do Antiochie, kde byli kdysi **doporučení milosti Boží k dílu, které nyní dokončili**. Vyprávěli zde bratřím o všem, co zažili a co Bůh skrze ně vykonal. Všechno to bylo dílo Ducha Svatého.

Modlitba

Pane, jak podivuhodná je Církve, kterou poznáváme z těchto stránek a o které rozjímáme. Všichni vědí, že Ty jsi krácel s křesťany dějinami a zakusili tak také Otce a Ducha Svatého. Apoštolové se ve své práci necítili jako protagonisté, ale jako spolupracovníci Boží milosti. To dobro, které působili, vykonával Bůh, a to je naplňovalo radostí z Boží blízkosti. Pane, víme, že i dnes se všechno toto uskutečňuje, ale jsou si toho křesťané dostatečně vědomi? Jsou skutečně přesvědčeni o této Tvé přítomnosti a činí ji zkušeností svého života? Pane, dej čtenářům těchto stránek, aby prožívali tuto skutečnost, a pomáhají těm, kteří vykonávají dílo prvotního hlásání evangelia, aby stále mysleli, že i na ně Církve vložila své ruce a světila je Duchu Svatému. Dej, ať jsou živě přesvědčeni o tomto daru. Amen

(Pokračování)

DLOUHÁ NOC VE VÍDEŇSKÝCH KOSTELÍCH

Nejméně 100 000 lidí se zúčastnilo akce, kdy bylo od pátečního večera 10. června asi 200 křesťanských kostelů ve Vídni otevřeno celou noc. Kostely nabízely bohoslužby, koncerty, prohlídky, čtení a diskuse, dohromady asi 1 200 programů; konaly se také bohoslužby slova s mladými autory. „Byla to iniciativa zdola, která získala podporu církevního vedení,“ řekl mluvčí vídeňské arcidiecéze. „*Dlouhá noc* ukázala, kolik kreativity a nasazení je v křesťanských obcích a jak silná je touha po setkání s posvátným.“

Rada akcí se vztahovala k tématu „zážitek Církve jako zážitek architektury“. V několika kostelích byl volný přístup na věže a možnost pohledu na vídeňské střechy.

Jednou z nejpobulárnějších akcí byla diskuse mezi arcibiskupem Schönbornem a spisovatelem Peterem Turrinim o Církvi a umění v kostele na Mexickém náměstí. Také v jiných kostelích se konaly diskuse na aktuální témata. Všechny akce byly přístupné zadarmo.

Dlouhá noc začala v pátek večer ekumenickou modlitbou v katedrále svatého Štěpána. Vídeňský arcibiskup kardinál Schönborn při ní řekl: „Kéž je tato noc pro mnoho lidí znamením naděje a posilou na jejich cestě.“ Vikář vídeňské arcidiecéze řekl: „Snažme se o dobro tohoto města. ... Je tu mnoho lidí, kteří hladoví po lidské blízkosti, po bezpečí a orientaci.“ Proto je třeba nabídnout jim „dobrou zvěst“ evangelia.

Zenit - Res Claritatis

Výzvy fatimského poselství (16)

5. VÝZVA K NADĚJI

Třetí výzva poselství: »Doufám«.

Veškerou svou naději máme vkládat do Pána, protože on je jediný pravý Bůh, který nás stvořil z věčné lásky a vykoupil nás, když poslal svého vlastního Syna, Ježíše Krista, pravého Boha a člověka, jenž trpěl a zemřel pro naši spásu.

Tak o něm svědčí evangelium sv. Jana, když uvádí tato slova Ježíše Krista Nikodémovi: „Ty jsi v izraelském národě učitel, a to nevíš? Amen, amen, pravím ti: Mluvíme o tom, co známe, svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Nevěříte-li, když jsem k vám mluvil o věcech pozemských, jak teprve uvěříte, až k vám budu mluvit o nebeských? Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmou než světlo, protože jejich skutky byly zlé“ (Jan 3,10-19).

Tento posvátný text nám říká, jaký má být motiv naší naděje: „Tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný.“ Jestliže Izraelité, smrtelně zranění, získávali znovu život při pohledu na hada, kterého Mojžíš vyzdvihl na kůl, čím více získáme my, budeme-li umět s vírou a důvěrou pozdvihnout svůj pohled na Krista vyzdvíženého na dřevo kříže. Budeme-li umět spojit s jeho kří-

žem svůj každodenní kříž, svou práci, své námahy, svá protivenství, své bolesti a úzkosti spolu s vroucí lítostí nad svými hříchy a pevným předsevzetím více se jich nedopouštět, naše důvěra bude odměněná podle Kristova příslibu: „Každý, kdo věří, má skrze něho život věčný.“

Abyste viděli, jaká má být naše důvěra v Krista, připomeňte vám plavbu apoštolů přes jezero po zázračném rozmnožení chlebě. Ježíš nařídil svým učedníkům, aby nastoupili na loď a jeli napřed na druhou stranu k Betsaidě, zatímco on propouštěl zástupy. Rozloučil se s nimi a odešel na horu, aby se modlil. Když nastal večer, byla loď daleko na moři a on sám ještě na zemi. Viděl, jak se namáhají s veslováním, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčel po moři, ale chtěl je minout. Když ho viděli kráčet po moři, mysleli, že je to přízrak, a vykřikli. Všichni ho totiž viděli a zděsili se. On však

na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Vstoupil k nim na loď, a vítr přestal. Byli celí ohromeni úžasem. Nepochopili totiž, jak to bylo s těmi chleby, protože jejich srdce bylo nechápavé. Potom jeli na druhý břeh a přistáli u Genezaretu. Když vystoupili z lodi, lidé ho hned poznali. Proběhli celou tou krajinou a začali nosit na nosítkách nemocné všude tam, kde slyšeli, že je. A všude, kam přišel do některé vsi nebo města nebo dvorce, kladli nemocné na volné prostranství a prosili ho, aby se směli dotknout aspoň štrápece jeho šatů. A všichni, kdo se ho dotkli, byli uzdraveni (Mk 6,46-56).

Tato událost ze života Ježíše Krista nás učí, jaká má být naše důvěra, a to jak jednáním apoštolů, když bojovali s mořskými vlnami, tak postojem obyvatel Genezareta, když přinášeli Kristu své nemocné. Evangelista nám říká, že všichni, kteří se dotkli alespoň štrápece jeho pláště, byli uzdraveni: protože se dotkli Krista s vírou a důvěrou. To je podmínka pro získání milosti: přiblížit se ke Kristu s vírou, s důvěrou v jeho dobrotu a v jeho lásku.

To, co Pán řekl tehdy apoštolům, platí také pro nás všechny: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Uprostřed bouřek, které se zdvíhají v našem životě, se nám někdy - tak, jak se to stalo apoštolům - všechno zdá jako přízrak a naplňuje nás strachem. Budeme-li však umět pozdvihnout svůj zrak ke Kristu, uvidíme, že je on vedle nás, a budeme mít štěstí slyšet v nitru své

ho srdce pokojný tón jeho hlasu, který nám důvěrně říká: „To jsem já, nebojte se!“

Avšak, abychom slyšeli tento hlas a pochopili ho, je nutné, abychom neměli nechápavé srdce, jak nám evangelista říká, že měli apoštolové, a proto nepochopili Ježíšova slova. Je tedy nutné, aby se náš duch osvobodil od přílišného přilnutí k věcem tohoto světa, od marnivosti, které nás svádějí na cestu povrchnosti, od módních výstřelků, jež dávají špatný příklad, pohoršují bližního a svádějí ho ke hříchu. Posloucháme-li nicméně své zlé sklony, žádostivost po tom, co nám nenáleží a co nám ani dovolené nemůže náležet, závist a pokušení proti spravedlnosti a proti lásce atd., pak tyto věci nás činí slepými a hluchými, takže ani nevidíme, ani neslyšíme a nechápeme slova Ježíše Krista, a tak v nás slabne víra a důvěra.

Apoštol Jan nám v řeči na rozloučenou, pronesenou Ježíšem Kristem při Poslední večeři, uvádí některé úryvky, které v nás vzbuzují tytéž pocity naděje. Když Mistr přestal apoštolům mýt nohy, posadil se znovu za stůl, vysvětlil jim smysl svého gesta a přitom je povzbuzoval k pokoře a lásce; potom jim předpověděl Jidášovu zradu, a když tento vyšel uskutečnit své zvrácené úmysly, řekl Pán svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že vám odcházím připravit místo? Vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“ (Jan 14,1-3)

A když Pán pokračoval v důvěrném rozhovoru se svými apoštolů o své blízké smrti, řekl jim: „Hle, přichází hodina - ano, už je tu - kdy se rozprchnete, každý do svého domova, a mne necháte samotného. Přesto však nejsem sám, neboť Otec je se mnou. Toto jsem k vám mluvil, abyste měli ve mně pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět“ (Jan 16,32-33).

Intenzivní modlitba jako „doplňková procedura“ výrazně urychluje rekonvalescenci po operaci srdce až o 93 % K tomu závěru dospěl americký kardiolog prof. Mischell V. Krucoff z univerzity v Durhamu (Carolina) po 15letém vědeckém výzkumu o vlivu víry u pacientů, kteří podstoupili katheretovou terapii. Svě poznatky představil na kongresu v Hamburku 10. - 12. června. Do výzkumu bylo pojato nejdříve 150, pak 750 pacientů. Krucoff označil modlitbu za velmi účinný prostředek k uzdravení. On sám se se svým týmem modlí před každým zásahem a používá k tomu modlitbu matky Terezy, ve které je Bůh označen jako „velký Léčitel“.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁRNÍ V PRAZE

30. června 2005 – 1. ledna 2006

DATUM	ČAS	KOSTEL (ulice), ČÁST OBCE
30. 6. - 3. 7.	9.00 - 17.00	sv. Petra a Pavla (Bohnická), Bohnice
20. 6. - 23. 7.	8.00 - 18.00	sv. Matěje (U Matěje), Dejvice
24. 6. - 27. 7.	8.00 - 17.30	sv. Cyrila a Metoděje (Karlínské nám.), Karlín
28. 6. - 31. 7.	14.00 - 18.00	Panny Marie Matky ustavičné pomoci (Nerudova), Malá Strana
1. - 4. 8.	14.00 - 16.30	sv. Ludmily (nám. Míru), Vinohrady
9. - 12. 8.	9.00 - 17.45	Panny Marie Sněžné (Jungmannovo nám.), Nové Město
13. - 16. 8.	15.00 - 17.45	Panny Marie Královny andělů (Loretánské nám.), Hradčany
17. - 20. 8.	10.30 - 15.30	sv. Kříže (Na Příkopě), Nové Město
21. - 24. 8.	8.00 - 17.00	sv. Ignáce (Karlovo nám.), Nové Město
25. - 28. 8.	17.00 - 19.00	sv. Anežky (Roztylské nám.), Spořilov
29. 8. - 1. 9.	14.00 - 17.00	sv. Michaela Archanděla (Pod Vyšehradem), Podolí
2. - 5. 9.	15.00 - 18.00	sv. Prokopa (Sladkovského nám.), Žižkov
6. - 9. 9.	7.00 - 18.00	sv. Markéty (Markétská), Břevnov
14. - 17. 9.	16.30 - 17.30	Nejsvětější Trojice (U Trojice)
18. - 21. 9.	12.00 - 16.00	Svaté Rodiny (K Šancím), Řepy
22. - 25. 9.	8.45 - 11.00	Nejsvětějšího Srdce Páně (nám. Jiřího z Poděbrad), Vinohrady
30. 9. - 3. 10.	8.00 - 17.30	sv. Antonína (Srtossmayerovo nám.), Holešovice
4. - 7. 10.	13.00 - 16.00	Sv. Havla (Havelská), Staré Město
8. - 11. 10.	15.00 - 17.00	sv. Vojtěcha (Zenklova), Libeň
12. - 15. 10.	15.00 - 18.00	sv. Anny (Tovačovského), Žižkov
16. 10.	11.00 - 15.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská), Malá Strana
17. - 19. 10.	6.00 - 15.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská), Malá Strana
24. - 27. 10.	15.00 - 18.00	sv. Jíří (Hloubětínská), Hloubětín
1. - 4. 11.	15.00 - 18.00	sv. Rocha (Olšanské nám.), Žižkov
18. - 21. 11.	13.00 - 18.00	Panny Marie Královny míru (Ve Lhotce), Lhotka
23. - 26. 11.	15.00 - 17.00	Krista Krále (Kolbenova), Vysočany
3. - 7. 12.	8.00 - 17.30	sv. Cyrila a Metoděje (Karlínské nám.), Karlín
18. - 22. 12.	13.00 - 16.30	sv. Tomáše (u Malostranského nám.), Malá Strana
18. - 12. - 1. 1.	9.00 - 17.45	Panny Marie Sněžné (Jungmannovo nám.), Nové Město

STÁLÝ EUCHARISTICKÝ VÝSTAV

Po - Pá	10.00 - 16.15	kostel sv. Josefa (Josefská), Malá Strana
Ne	14.00 - 16.15	kostel sv. Josefa (Josefská), Malá Strana
Po - Pá	12.00 - 17.30	kostel sv. Bartoloměje (Bartolomějská), Staré Město (mimo 1. Pá v měs.)
Pá	8.00 - 18.00	kostel sv. Ludmily (nám. Míru), Vinohrady (pouze 1. v měs.)
Pá	8.00 - 18.00	katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha - chórová kaple Hradčany
St	16.00 - 18.00	kostel sv. Karla Boromejského (Vlašská), Malá Strana

ŽÁDOST O PŘÍSPĚVEK NA CENTRUM SOCIÁLNÍCH SLUŽEB

Vážené přátelé, projekt Farní charity Nové Hrady Centrum soc. služeb byl vybrán k realizaci v rámci ESF – opatření 5.3.1 – Infrastruktura pro rozvoj lidských zdrojů („v rámci opatření SRP“). Rozpočet projektu je 11 733 000 Kč, z toho farní charita má hradit 10% z rozpočtu, tedy 1 173 300 Kč.

K 24. 8. máme mít tyto finanční prostředky shromážděny a bez Vaší pomoci je nedáme dohromady. Proto vás prosíme o sponzorský dar na projekt.

V projektu je umístěno denní centrum pro retardovanou mládež, chráněné dílny – prádelna a šicí dílna, vzdělávací centrum a centrum pro volný čas, kancelář charity, kontaktní centrum s linkou důvěry. Objekt bude mít vlastní kapli, vzdělávání má být za účasti otců dominikánů (i o nenarozeném životě). Okolí Chotovic je pěkné. Jde o pilotní projekt litomyšlského mikroregionu.

Dary je možné zasílat na účet:

ČOB, Poštovní spořitelna Nové Hrady, 193 822 528 /0300

Předem děkujeme za každý příspěvek. Rádi Vám poskytneme jakoukoli informaci o tomto projektu na tel.: 776 288 187, 469 325 030, 737 046 584.

Naše adresa: Farní charita Nové Hrady, Chotovice 50, 570 01 Litomyšl. E-mail: far.tiscalii@tiscalii.cz

ředitelka Stanislava Vopařilová

Liturgická čtení

Neděle 3. 7. – 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Zach 9,9-10
Ž 145(144),1-2.8-9.10-11.13cd-14
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Řim 8,9.11-13
Ev.: Mt 11,25-30

Pondělí 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské (v Čechách: památka sv. Prokopa)

1. čt.: Gn 28,10-22a
Ž 91(90),1-2.3-4ab.14-15ab
Odp.: srov. 2b (*Bože můj, v tebe doufám.*)
Ev.: Mt 9,18-26

Úterý 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1-3a
Ž 117(116),1,2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 2 Kor 4,1-2.5-7
Ev.: Lk 10,1-9

Středa 6. 7. – nez. pam. sv. Marie Goretiové

1. čt.: Gn 41,55-57; 42,5-7a.17-24a
Ž 33(32),2-3.10-11.18-19
Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*)
Ev.: Mt 10,1-7

Čtvrtek 7. 7. – ferie

1. čt.: Gn 44,18-21.23b-29; 45,1-5
Ž 105(104),16-17.18-19.20-21
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 10,7-15

Pátek 8. 7. – ferie

1. čt.: Gn 46,1-7.28-30
Ž 37(36),3-4.18-19.27-28.39-40
Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
Ev.: Mt 10,16-23

Sobota 9. 7. – nez. pam. sv. Augustina Zhao Ronga a druhú nebo nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Gn 49,29-32; 50,15-26a
Ž 105(104),1-2.3-4.6-7
Odp.: srov. Ž 69(68),33 (*Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)
Ev.: Mt 10,24-33

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	3. 7.	4. 7.	5. 7.	6. 7.	7. 7.	8. 7.	9. 7.
Antifona	919	1722	1722	964	980	996	1666
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1415	1420	964	981	997	1666
Antifony	920	935	1421	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1416	1421	969	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	703	1416	1421	969	985	1002	1669
Prosby	924	1724	1422	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	703	1416	1422	1426	986	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	1264	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	1422	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	1265	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1422	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	703	943	1422	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	1423	1423	975	991	1008
Antifony	916	929	1719	1424	976	992	1009
Žalmy	916	930	1719	1729	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	1424	1424	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	703	704	1420	1424	979	995	1011
Prosby	918	933	1425	1425	979	995	1011
Záv. modlitba	703	703	1422	1422	1426	996	1012
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1238

UPOMÍNKY

Všechny s možností vyplnit důležité údaje (jméno, datum...), jak tomu bývá v matrikách. **Nutno objednat s příslušným kódem, aby nedošlo k záměně!**

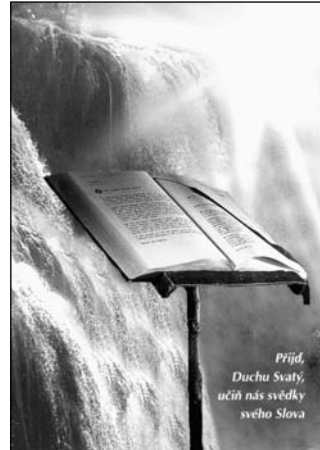
A5, 4 strany, 10 Kč

*Upomínka na svátost křtu
Kód M8*

*Upomínka na svátost křtu
Kód M9*

*Upomínka na svátost bířmování
Kód M10*

*Upomínka na 1. svaté přijímání
Kód M11*

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**